

ВОГОНЬ ОРЛИНОЇ РАДИ

ч. 134

жовтень - грудень

2002

Вогонь Орлиної Ради

1

ДОРОГІ БРАТЧИКИ Й СЕСТРИЧКИ!

Деякі виховники кажуть, що треба нам змінити Новацьку пісню (Марш жовтодзюбів). Ось як це аргументується:

Потрібно нову пісню новацтву, бо ж вони вже не „пластові новаки“, край не сягає від Сяну до Дунаю, не треба новацтву фокусувати на вражу руку (рівнож нам усім не треба думати про це як згинуть наші воріженьки, як роса на сонці...), але треба думати що дитина тепер в цьому віці може щось доброго, гарного зробити. З концептом „рідного краю“ також треба бути уважним, бо ж цими днями нашим дітям рідний край, це Канада, а Україна може бути батьківщина, край предків, край їхнього коріння“.

Доводиться тут дещо спростувати. В першій мірі, в УПН маємо (поки не змінили новацьких ступенів) і жовтодзюбів і пластових новаків. По-друге, нема в Марші жовтодзюбів фрази „від Сяну до Дунаю“, а є **від Сяну до Кубані**. Про вражу руку можна дискутувати: невже Украина вже ніколи не матиме потенційних ворогів? А під рідним краєм можна добре розуміти той край, звідки виводиться наш рід.

Не заперечую, що в пропонованій концепції може бути дещо доброго. А все ж... Пісня „Ми діти українські“ була візитовою карткою новацького уряду протягом понад півстоліття й остає такою по сьогодні. Чи годиться відкидати те, що вже стало традиційним і шукати чогось іншого, зовсім незнаного?

Як гадаєте?

Щиро вітаю Вас:

СКОБ!

Скоб! Скоб! Скоб!

ДОКУМЕНТИ НАШИХ ДНІВ

ЗВІТ ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ КПС УКРАЇНИ ВИХОВНИЙ СЕКТОР

8. Розроблена програма триетапного вишколу проводу ЮМПЗ: 1 – провід ЮМПЗ; 2 – працівники служб ЮМПЗ; 3 – ланка інструкторів ЮМПЗ;
9. На основі поданих заголошень формується провід ЮМПЗ;
10. На основі поданих зголошень старшопластунських куренів було узгоджено участь куренів в програмі ЮМПЗ;
11. Перед керівниками служб підрозділу виховних програм ЮМПЗ поставлені завдання і розпрацьовуються:
- детальна програма ЮМПЗ;
 - вмiлості ЮМПЗ;
 - програми та маршрути мандрівних таборів 1 етапу;
 - програми спортивних змагів;
 - загальнотаборові заходи (урочисте відкриття та закриття ЮМПЗ, загальнотаборові ватри, церемоніали, театралізовані дійства);
 - заняття за активітетами;
 - програми екскурсійних поїздок;
 - релігійна програма;
 - сформовано базу даних ЮМПЗ.

PS: З огляду на брак коштів на друк розробок виховного відділу було створено електронну бібліотечку, через яку виховники мають можливість замовити необхідні для них матеріали.

Крім того, працівниками виховного відділу було підготовано звіт про діяльність Пласту за період 1990-2001 років для представлення в державні органи влади.

Вишколи УПН в 2000–2001 р.р.

137 Рада Орлиного Вогню (впор. 112) “Забавлянки ескімосів”

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	22-23 січня 12-13 лютого	м. Івано-Франківськ	Марічка Артиш	8	5

153 Рада Орлиного Вогню (впор. 121) “3-А-Муром в ІнтернЕті”

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	24-26 березня	Рава-Руська Львівської обл.	Марічка Артиш	19	8

154 Рада Орлиного Вогню (впор. 122) “Там, де Ятрань круто в’ється”

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	23 березня - 02 квітня	Кіровоград	Юля Бурма (Жданович)	15	11

ЗВІТ ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ КПС УКРАЇНИ ВИХОВНИЙ СЕКТОР

*VII Рада Орлиної Спеціалізації (пров. вишколів 7)
"Хто б міг подумати!"*

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	13-16 квітня	Брюховичі, Львів	М. Артиш, А. Кліщ	6	5

*VIII Рада Орлиної Спеціалізації (пров. таборів 1)
155 Рада Орлиного Вогню (булавних 2)
"Поняття не маю!"*

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	10-14 травня	оселя Сокл, Гриньків на Івано-Франківщині	Марічка Артиш	12	4/10

*156 Рада Орлиного Вогню (впор. 123)
"Малинове Відлуння Волохатих"*

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	15-18 червня	Малинівка, Харківська обл.	Марічка Артиш	14/5 сл.	4

*157 Рада Орлиного Вогню (впор. 124)
"Вічний Вогонь у Пошуках Бабці"*

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	27 вересня - 01 жовтня	Теребовля Тернопільської обл.	Марічка Артиш	11	8

*161 Рада Орлиного Вогню (впор. 128)
"Так сталося"*

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	28-31 жовтня	Київ	Ю. Бурма	12	8

*163 Рада Орлиного Вогню (гнізд. 29)
"Під номером ЗЕРО"*

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	16-19 листопада	Київ	Марічка Артиш	11	11 (6 – умовн.)

ЗВІТ ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ КПС УКРАЇНИ ВИХОВНИЙ СЕКТОР

162 Рада Орлиного Вогню (впор. 129) "Завтра вітер переміниться"

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	08-10 грудня, 15-17 грудня	Львів	О. Пасічник	16	4

Рада Орлиного Вогню впорядників (підготовка 4) "Гей, їжак!"

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	29 січня	Івано-Франківськ	О. Чепурняк	16	

164 Рада Орлиного Вогню (впор. 130)

"Я таки вар'ятом став!"

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	22-25 березня	Новояворівськ Львівської обл.	О. Свідзинська	12	8 (1 – умовн)

IX РОС (провідників таборів 2)

165 Рада Орлиного Вогню (булавних 3)

"Я кіт, а ти?"

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	29 березня — 1 квітня	Львів	М. Артиш	11	

169 Рада Орлиного Вогню (впор. 133)

"Ото живем!"

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	26-30 серпня	Яремча (Івано-Франківської області)	М. Латик (Фрищин)	9	3 (2 – умовн)

X РОС (провідників вишколів 8)

"Моральна травма"

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	18-21 жовтня	Івано-Франківськ	М. Артиш	10	

ЗВІТ ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ КПС УКРАЇНИ ВИХОВНИЙ СЕКТОР

170 Рада Орлиного Вогню (гнізд. 31)
"СКОБ, кучохвостий!"

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	21-24 жовтня	Івано-Франківськ	М. Артиш	12	

171 Рада Орлиного Вогню (впор. 134)
"Майже бобер"

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	26-28 жовтня, 03.17 пистопада	Київ	Ю. Жданович	10	3 (1 – умовн)

172 Рада Орлиного Вогню (впор. 135)
"Жовтий підводний новацький човен шкрабає по дну"

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	06-09 грудня	Севастополь, Крим	Марічка Артиш	15 3 слухачів	9

173 Рада Орлиного Вогню (впор. 136)
"Закоханий вуглик"

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	14-17 лютого	Донецьк	Ю. Жданович	12 1 слухач	

174 Рада Орлиного Вогню (впор. 137)
"Порцелянові слоненята"

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	28 лютого - 03 березня	Козова, Тернопільська обл.	М. Латик (Фришин)	9 1 слухач	

175 Рада Орлиного Вогню (впор. 138)
"Моя волохата мама"

№	ДАТА	МІСЦЕ	КОМЕНДАНТ	У	А
	21-24 березня	Рівне	Я. Шеремет	16	

Мудрість Сірих Орлів

Сестричка Тоня – біла голубка

П'ять років тому не стало

Антоніни Горохович

Цього квітня сповнюється п'ять років від того часу, як торонтська громада прощала на довгу й далекую дорогу всіма шановану інженера, магістра, значного педагога, провідну пластову виховницю, громадську діячку й журналістку Антоніну Горохович.

„Сестричка Тоня” – це загальноприйняте ім'я їй дуже відповідало. Між дітьми була вона дитиною, між літературознавцями, вченими діаспори була великим авторитетом у знанні навіть найменших подробиць української літератури, у церковно-громадському житті, в Союзі Українок Канади була теж незаперечним авторитетом. А в Пласті була всім, кого лиш було потрібно – чи то був журнал „Готуйсь” для новацтва (редагувала його 22 роки), чи орган пластових сеньйорів „Пластовий шлях”, чи праця у Пластовому видавництві. Вона узяла на себе й головування в організації українських працівників літератури для дітей і молоді. Особливо близькою була їй замріяна Волинь, яку так промовисто оспівала її землячка – Леся Українка. Не диво, що, завершуючи свою українознавчу освіту ступенем магістра при кафедрі в Оттаві, вона вибрала собі темою дипломної дисертації „Поетика Лесі Українки та її афоризми”, яку видано книжкою.

Антоніна Горохович була знавцем педагогічних проблем, писала про них у численних статтях, видала фундаментальну книжку „Батьки і діти”, із прицілом на виховання дітей у діаспорі. Ця книжка, після двох діаспорних видань, вийшла в Україні під загальною назвою „Плачемо в дитині і розум, і душу”.

Професія інженера-агронома, до якої вона підготовлялася спершу у Львівському агроуні-

верситеті у Дублянах, а закінчила дипломом в Українській технічно-господарській академії в німецькому Регенсбурзі, здавалося б, є випадковою. За часів німецької окупації не було вищих українських шкіл гуманітарного спрямування, не було можливості продовжувати студії літератури, отже, залишилося це. Але варто було послухати, з яким захватом розповідала вона про ці свої студії, про професорів, які так гаряче любили рідний чорнозем та його людей.

Антоніна Горохович не знала міри часу, ні можливостей свого генетичного організму. Коли хтось хотів знайти її телефоном, то найпевніше це було в пізні години ночі, у приміщенні Пластового видавництва. Не встигла помітити й смертельної недуги. Всіми силами старалася дати наші молоді друге, доповнене видання свого твору „Від розстріляного до замученого Відродження”. Та листки паперу випадали із рук.

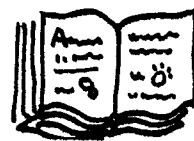
І коли домовина вже спочила в землі, а багата бібліотека сестрички Тоні переїхала до її рідного міста, до рук авторки цих рядків потрапили листки хрестоматії, останньої праці покійної.

Разом з ладунком діаспорних видань цей спадок було перенесено у підгірську Надвірну. А згодом прийшов лист від адресата: „Девідки завзято розмножують наших вчителів в Надвірній і далеко довкола. Це особливо цінний матеріал, якого тут не дістати”.

Коли Антоніна вже виносить тіло з помешкання, у вікно влітає біла голубка. Скандинавські народи називають смерть „чайкою, що полинула над море”. А тут – біла голубка. Душа голубини, що вміла любити людей, вміла любити свою землю і її правду.

Леся Храплива-Щур

ЩО РОЗКАЖЕМО НОВАЦТВУ?

ПЕРША ВОДЯНА ЛІЛЕЯ

Північноамериканська легенда

Давним-давно люди і звірі жили мирно й щасливо. Не знали вони ні суворої зими, ні холодних вітрів, ні жорстокої стужі. Харчів, їжі було вдосталь: у лісах вистачало оленів, у преріях — стад бізонів, а з дерев звисали соковиті плоди. Повсюди духмяніли квіти. Пір'я птахів було яскравіше, ніж тепер, і співали птахи безугаву.

Звірі були зовсім ручні, вони приходили й ішли собі на волю на поклик людини. Люди не знали війн, ніхто нікого не кривдив і не побоювався свого сусіда.

Удень індієці грали в м'яча та інші ігри, що вимагали сил і спритності, а вечорами всі сходилися спостерігати за зірками. Індієці вірили, що зорі — то оселя добрих людей, яких покликав у Країну Зірок Великий Дух.

І ото якось уночі індієці побачили, що одна зірка засяяла прямо на півдні, над найвищою гірською вершиною. Що це ніч, то вона ставала все більшою, яскравішою і ближчою.

Індієці скликали раду й послали вождів розізнати, де тепер знаходиться

блискотлива зоря. Вожді приготувалися до дальньої путі, але повернулися досить швидко.

— Зірка зовсім поряд, — повідомили посланці. Вона пурхає неподалік, над верхів'ями високих дерев. Вона не схожа на інші зірки. Більш усього схожа на птаха. У ній таїться якась важлива сутність!

Верховний вождь скликав ще одну раду для відгадування цієї загадки. Одні вважали, що зірка застерігає від великої біди. Інші — що це якийсь добрий знак. Багато хто говорив, що вони впізнали в цій зірці ту, яку їхні предки вважали провісницею жорстокої війни. Рада ухвалила, що всім залишається лише чекати.

Минула пора повного місяця. Зірка, як і раніше, мерехтіла неподалік, приховуючи нерозв'язну таємницю. І ось уночі одному юнакові приснився сон. Він побачив уві сні, як до нього підійшла красуня-дівчина і сказала:

«Мене скорила земля твого народу. Мені полюбилися ваші квіти, птахи, ріки, озера й гори. І ось як полишила

своїх сестер у Країні Зірок: хочу жити з-поміж вас. Запитай своїх мудреців і великих вождів, де мені оселитися. Розкажи їм, що мені хочеться бути там, де я можу бачити людей щасливими. Запитай, який вигляд мені прибрати, щоб і вони мене полюбили».

Прокинувшись, юнак поспішив надвір і поглянув на південь. Прекрасна зірка перебувала на звичному своєму місці. На світанку він послав гінця, щоб скликати людей у намет ради.

— Зірка, яку бачили ми на півдні, — сказав він їм, — полюбила людей землі і бажає залишитися, щоб жити серед нас.

І він розповів їм про свій сон.

Наступної ночі найвродливіші, найхоробріші воїни вирушили привітати гостю. Вони піднесли їй у подарунок «люльку миру», натоптану запашними травами. Зірка подякувала людям, добрими словами зігрівши їм серця. Разом вони повернулися в поселення, і зоря з розгорнутими крилами пурхала над наметами до самого схід-сонця.

Після цієї ночі, вже в наступну, юнак знову побачив сон. Знову з'явилась прекрасна дівчина і повела з ним мову.

«Запитай у мудреців і великих вождів, де мені жити, — сказала вона. — І який вигляд прибрати, живучи серед людей».

Багато було пропозицій.

— На верхів'ях велетенських дерев! — сказали одні.

— У серцевині найкрасивішої квітки! — пропонували інші.

— Нехай зірка сама вирішить, де їй буде найзручніше, — ухвалили наймудріші з мудрих.

Спершу зірка обрала для житла гірську троянду. Але в горах їй було надто самотньо без людей, серед яких вона намірилась оселитись. Вона вийшла в

прерії, але ледь не потрапила під ратиці бізонів. Потім заходилась шукати урвисту скелю, але скеля виявилася такою високою, що діти ні за що не змогли б побачити зірку. Нарешті вона знайшла те, що шукала.

— Я знаю, де мені буде найзручніше, — сказала вона людям. — На воді! Там я зможу бачити, як пропливають мимо ваші каное. Дітки гратимуться на березі і стануть моїми товаришами. Навіть найменші полюблять мене: я навіватиму їм солодкі сни в колиски.

Сказавши це, зірка увійшла в озеро і розгорнула крила на його гладіні. Дуже сподобалось їй власне відображення в прозорій воді. Наступного ранку люди побачили на озері тисячі білих квітів в обрамленні зеленого листя. То були перші білі водяні лілеї — квіти латаття.

Подала сестр. Аня іванець

ОГОЇБ І ГАЇ

Під гаєм хтось огонь покинув.
 Чи подорожний там, чи косарі були,
 Чи, може, вівчарі картопельку пекли.
 Вітрець моторненький прилинув
 І потихеньку роздував.
 Розжеврився огонь, аж іскри кидать став...
 „Ой гаю, гаю, зелененький“
 Промовив він, пускаючи димок,
 „Чи бачиш ти, який я вдався тепленький?
 В холодний час нагрів би весь гайок...
 Мене покинули, мою забули службу;
 Коли б вітрець не був, то може б я погас.
 Скажу тобі під цей веселий час:
 Чому б з тобою нам не поєднати дружбу?
 Всю нічку я б тобі світив
 І видненько б було, хто б не ходив,
 Чи звір який у гущині сховався,
 Чи злодій уночі з сокирою підкрався...
 І знали б нас, як двох братів,
 І я б горів і ти б шумів,
 Не турбувало б нас ніяке лихо враже.
 Чи правду я кажу – нехай вітрець нам скаже.“
 -А вже ж, що такі- підтакнув їм вітрець,
 Усюди вдатний молодець.
 Недовго думав гай, на брехні спокусився
 Не знаючи того, який вогонь дружок,
 Вітрець їм зараз прислужився:
 Мерщій поніс огонь в гайок
 І на суху поклав полянку.
 Світив огонь всю нічку аж до ранку.
 Попереду він за сушу узявся
 І потихеньку став тріщати,
 А як вітрець-підламза розгулявся,
 Тоді вже всюди став палити
 І братика свого не пожалів;
 І обпалив його і обсмалив.
 Пропав гайок, аж жаль було глядіти!
 Мов чорна він мара стоїть,
 Вже більш йому не зеленіти
 І краю рідного не веселить.

Молоде любя, надіє наша, квіти!
 Пригадуйте частіше ви цю баєчку мою;
 Цурайтеся брехні і бійтеся дружити
 З таким приятелем, як той огонь в гаю.-

(Подав С. О. Іван Нагірний)

ЯК СОБАКА ЗНАЙШОВ СОБІ ГОСПОДАРЯ

(Українська народна казка)

Довго жили собаки самі собі — так, як і досі ще живуть вовки. — аж поки не народився такий собака, якому не сподобалося вільне собаче життя. Набридло йому блукати самому, шукаючи для себе їжі й повсякчас боятися дужчих від себе.

Довго він думав, як йому своє життя змінити, й надумав стати за наймита до найдужчого звіра. Надумав ото так та й іде собі. Коли зустріваче свого найближчого родича — великого, дужкого, злого вовка.

— Куди йдеш, собако? — питає вовк.

— Та оце шукаю собі господаря, може, ти найменш? Вовк згодився, й собака пішов за ним.

Йшли вони, йшли, аж дивиться собака: підняв вовк носа, понюхав повітря й швиденько звернув зі стежки в купці, серед яких почав потихеньку пролазити далі.

— Що з тобою, господарю? Чого ти злякався?

— Хіба не бачиш? Он ведмідь стоїть, а він і тебе, й мене з'їсти може!

Побачив собака, що ведмідь дужчий за вовка, та й вирішив іти прохатися у найми до ведмеда. Кинув вовка й пішов. Ведмідь охоче прийняв собаку за наймита та й каже:

— Ходім до череди, візьму я собі корову; обидва добре наймося!

Коли тільки почали вони до череди підходити, аж там страшенний заколот: корови ревуть і тікають хто куди... Глянув ведмідь з-за дерева — та мерщій і собі тікати далі в ліс.

— Ох, невчасно я сюди прийшов! — каже він до собак. — Тут уже лев господарює.

— А хто ж то такий лев?

— Хіба не знаєш? Та це ж найдужчий звір у світі! Коли він найдужчий за всіх звірів, то бувай злороб! Коли вже бути наймитом, то тільки в найдужчого звіра.

Промовивши це, пішов собака прохатися в найми до лева. Лев прийняв. І почав собака служити левові. Довго, дуже довго був собака наймитом у лева, й жилося йому добре, бо не було дужчого за лева звіра в лісі й ніхто собаку не насмілювався зобідити.

Та одного разу йдуть удвох серед голих скель, коли це лев зупинився... Заревів на весь голос та з серця посели як рвоне лапою землю, так зразу яму й вирив, а сам потихеньку-потихеньку — та назад.

— Що таке, господарю? — запитав здивований собака.

— Людина сюди йде... Треба тікати швидше, бо лихо буде!

— Ну, бувай здоров, лево! Коли вже мені служити в наймах, то в того, хто за тебе дужчий!

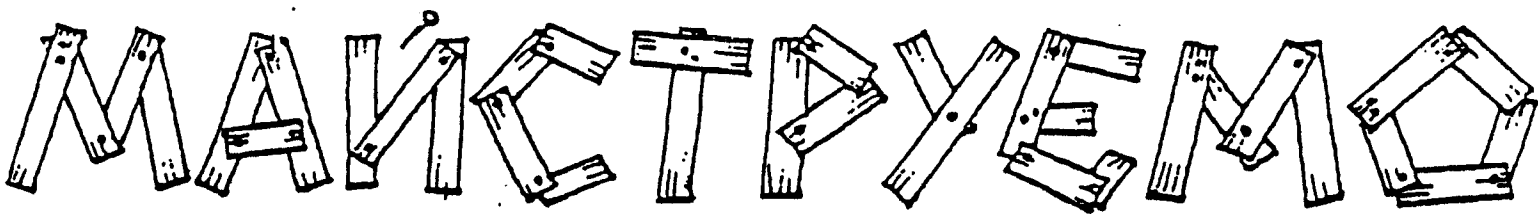
І пішов собака до людини.

З того часу служить собака в людей.

Давно, дуже давно це було, а собака все служить людині, й дужчого від неї господаря він так-таки й не знайшов.

"Під сузір'ям Пса"
(Подала С. О. Юля Жданович)

СЛОЖАЩА СЕБЕ К У

як зробити будь-якого серя чи для сват,
чи на ляльковий театр, чи просто так?
Елементарно!

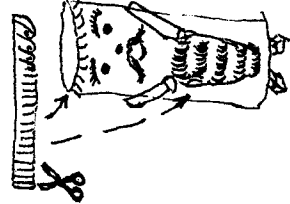
Є 2 способи:

Циліндрами

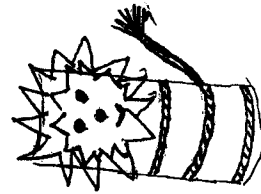
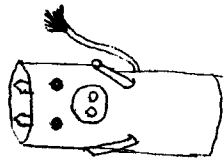
1. Робимо великий циліндр для тулуба
2. Менші циліндри для рук
3. Приклеюємо до тулуба руки →

А тепер:

якщо додати обв'язку,
бороду і т.д. вийде
ляльочка!

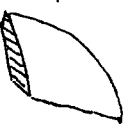

якщо додати рийку,
роги і хвіст
має чортя

хвіст + полоски +
мордочка = лев чи тигр

конусами

1. Великий конус для тулуба
2. Менший конус для голви
3. Руки можна зробити або конусом або циліндром
4. Все склеїти:

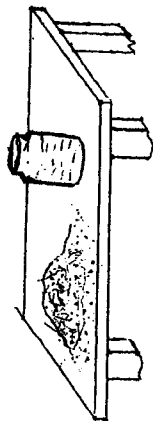
5. Можна зробити долоні → ; ; ;
ноги (капці) → ; ; ; вуха → ; ; ;
ноги (лапи) → ; ; ; вуса і т.п.

Цими способами можна
зробити будь-кого...
Треба лише захотіти
і трошки пофантазувати!

Не забудьте! Кожного серя робимо з відповідного паперу!!!

Картинка з тістом.

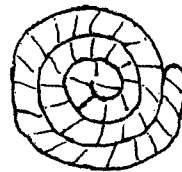
1. Взяти трошки муки і води.
Зробити тісто.

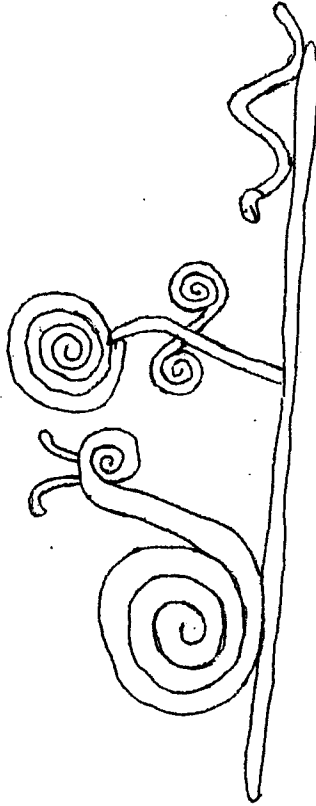
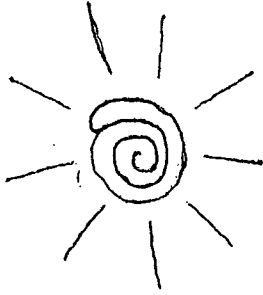
2. Відривати кусочки і крутити з них "ковбаски".

3. Ці "ковбаски" можна по-різному крутити:

4. Коли вони добре засохли, приклеїти їх до паперу, розмалювати і зробити картинку.

Виходять дуже оригінальні,
об'ємні і веселі
МАЛЮНОЧКИ.

Діти Співають

О, СВЯТИЙ МИКОЛАЄ!

Записав О.Яцків

Кроком

О, свя- тий От-че наш, Ми- ко- ла- є, Те-бе ук- ра- їн- ський
на- рід по- чи- та- є. Кож- на ха- ти- на, кож- на ро- ди- на,
ста- рець сто- літ- ній, ма- ла ди- ти- на.

О, святий Отче наш, Миколає,
Тебе український нарід почитає.
Кожна хатина, кожна родина,
Старець столітній, мала дитина.

О, святий Отче, зійди, як жниво,
Як багатий колос сходить на ниву.
І розсій дари свої безмірні
Між наші діти бідні, а вірні.

(„Дзержело“)

ЛЮЛІ - ЛЮЛІ

Слова: Л. Полтава

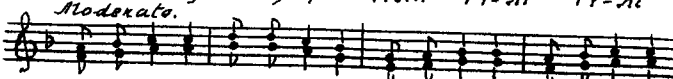
Музика: Л. Безкоровайний

Ілюстрація Ю. Козака

Andante,

Moderate.

cal.

Лю-лі, люлі, прилетіли гу-лі гу-лі

Наша Галя так співала, лялю-кравлю колисала,

ляля чула чи не чула, а Галюся вже заснула.

Люлі, люлі,
Прилетіли гулі-гулі.

Наша Галя так співала,
Лялю-кравлю колисала.

Ляля чула чи не чула,
А Галюся вже заснула.

(„Веселка“)

ПІСНЯ НОВАКІВ

Слова і музика Юлії Жданович

С В темпі маршу

Пісня новаків і новачок
слова і музика: Юлія Жданович

Усі ми українські діти,
Веселі дружні новачки.
Вкраїні й Богові служити
Будем віднині на віки.

Сміло завзято, юні орлята,
Ми свій починаємо лет.
До щастя і згоди, добра і свободи
Ми йдем крок за кроком вперед.

Ми любим сонце й небо синє,
Ліси і гори і лани.
Зростем на славу Україні.
Гартуймо ж дух свій, пластуни!

Сміло завзято, юні орлята,
Ми свій починаємо лет.
До щастя і згоди, добра і свободи
Ми йдем крок за кроком вперед.

Новацький Танок

ВІЮ ВІНЕЦЬ.

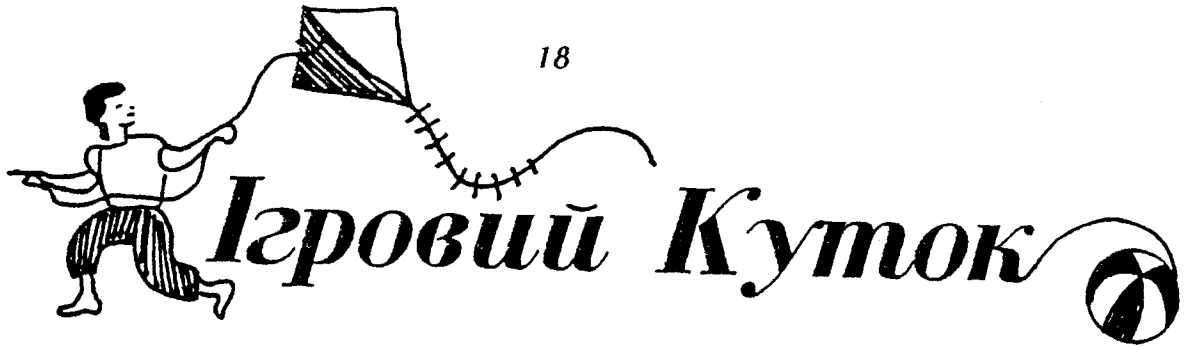
Andante.

Ві - ю, Ві - ю, Ві - ю Ві - нець, Ві - нець, Ві - ю,
 Ві - ю, Ві - ю Ві - нець.

Вію, вію, вію вінець,
Вію, вію, вію вінець.

/ Діти йдуть гусаком, тримаючися за руки, і завиваються довкола першої дитини. Коли вже всі закрутілися - тоді розвиваються, співаючи /

Розвію, розвію, розвію вінець,
Розвію, розвію, розвію вінець.

ВІДБИРАННЯ М'ЯЧА

Дівчата стають у відкритому колі. Одна йде до середини. М'яч мандрує у колі від одної до другої. Не можна нікого пропускати, можна лише змінити напрям, пускаючи раз в одну, раз в другу сторону. Дівчина у середині кола старається перехопити м'яч: тоді на її місце йде ця, що остання мала м'яч.

ПЕРЕГОНИ М'ЯЧІВ

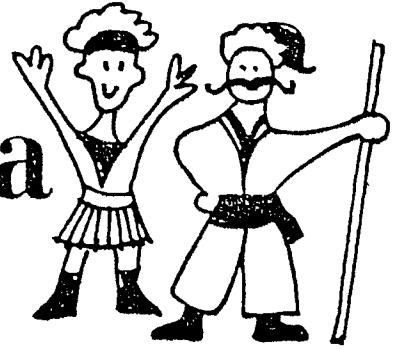
Дівчата у двох чи більше колах, рівного числа. На свисток м'яч мандрує у кожному колі від одної до другої. Коли дійде до першої, вона кличе: „готові!“ Виграє група, що перша покінчить перегони.

Самодіяльна Гра

Г. – К. Андерсен

СВИНОПАС

Жив собі колись бідний принц. Він мав дуже маленьке королівство, але все-таки воно не було вже таким маленьким, щоб він не міг одружитися. А одружитися він дуже хотів.

Звичайно, для нього було надто сміливо звернутися до дочки імператора з запитанням: «Чи не хочеш ти вийти за мене?» Але він все-таки наважився на це, тому що його ім'я було відоме. Тисячі принцес залюбки пішли б за нього, але що скаже йому вона, дочка імператора?

Ось послухаймо, як було діло.

У садочку принца ріс кущ троянд, такий чудовий, прекрасний кущ троянд! Він цвів лише раз на п'ять років, і на ньому розпускалася тільки одна троянда. Але яка це була троянда! Вона пахла так солодко, що той, хто нюхав її, враз забував усі турботи, всі печалі.

А ще принц мав солов'я, який міг співати так, ніби найкращі мелодії всього світу зберігалися в його горлечку.

Цю троянду і цього солов'я мусила одержати принцеса, тому їх поклали у великі срібні скриньки і послали їй.

Імператор наказав принести скриньки у великий зал, де принцеса з своїми фрейлінами гралась у «гості» – інших справ у них не було. Побачивши великі скриньки з подарунками, вона заплескала в долоні.

– Ах, якби там було маленьке кошения! – скрикнула принцеса. Але звідти вийняли чудову троянду.

– Подивіться, як мило вона зроблена, – мовили всі придворні дами.

– Більш ніж мило, – сказав імператор. – Дуже гарно!

Але в цю мить принцеса торкнулася пальчиком троянди і трохи не заплакала.

– Фі-і, тату! Вона зовсім не зроблена, це справжня троянда!

– Фі-і! – сказали всі фрейліни. – Вона справжня!

– Раніш, ніж сердитися, подивимося, що в другій скриньці, – вирішив імператор.

І от з'явився соловей і заспівав так прекрасно, що не можна було нічого сказати проти нього.

– Чудово! Чудово! – кричали фрейліни (всі вони лопотіли французькою мовою, одна гірше одної).

– Як він нагадує мені музичну скриньку покійної імператриці, – сказав один старий придворний. – Ах, це той же самісінський тон, та самісінська манера!

– Справді, – сказав імператор і заплакав, як дитина, згадавши імператрицю.

– Сподіваюся принаймні, що хоч пташка не справжня? – спитала принцеса.

– Найсправжнісінька, – почали запевняти її люди принца, що привезли подарунки.

– Тоді випустіть її, хай летить собі! – сказала принцеса і нізащо не погодилася прийняти принца.

Але це не злякало принца. Він вимазав собі обличчя коричневою та чорною фарбами, насунув шапку на чоло і постукав до палацу.

– Добридень, імператоре! – сказав він. – Чи не можу я тут, у палаці, знайти якусь роботу для себе?

– Багато вас тут ходить та шукає, – мовив імператор, – проте, стривай – я поміркую. От-от я згадав! Мені таки потрібний свинопас, бо у нас свиней сила-силенна.

І принц став придворним свинопасом. Його помістили в маленькій комірчині поряд із свинарнею, де він мусив жити.

Цілий день він сидів у своїй комірці, працював, і на вечір зробив чудовий маленький горщик. Навколо горщика були навішені бубонці. Як тільки ставили горщик у піч і він закипав, бубонці мило дзвеніли і вигравали стару пісеньку:

Ах, мій любий Августин,

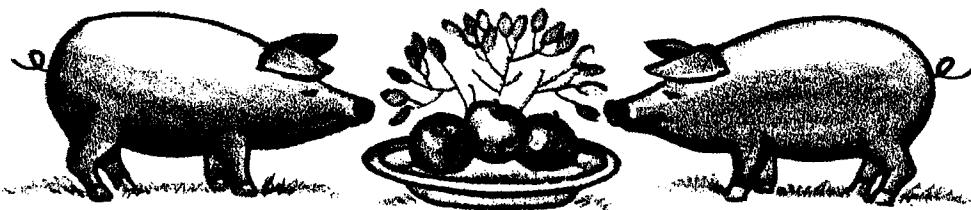
Все пройшло, все пройшло!

Але найцікавішим було ось що: коли тримали палець над парою горщика, враз можна було взнати, хто які страви готував у цілому місті.

Звичайно, це було не те, що якась там троянда!

От принцеса пішла прогулятися з своїми фрейлінами, почула цю пісеньку, зупинилася, тому що вона теж могла грати «Ах, мій любий Августин». Це була єдина пісенька, яку вона вміла грати, та й то лише одним пальцем.

– Ах, я це знаю! – сказала вона. – Він, напевне, освічений, цей свинопас! Послухайте, підіть до нього і спитайте, скільки коштує його інструмент.

Одній з фрейлін довелося взути дерев'яні черевики і піти на чорний двір.

- Скільки візьмеш за цей горщикок? – спитала фрейліна.
 - Десять поцілунків принцеси, – сказав свинопас.
 - Боронь, Боже! – скрикнула фрейліна.
 - Дешевше я не віддам, – відповів свинопас.
 - Ну, що ж він відповів? – спитала принцеса.
 - Я не можу навіть сказати вголос, – мовила фрейліна, – це жахливо!
 - Так шепни мені на вухо!
 - Ах, він нахаба! – закричала принцеса, почувши про призначену ціну, і пішла гуляти далі.
- Та тільки вона ступила кілька кроків, бубонці так мило задзвеніли знову:

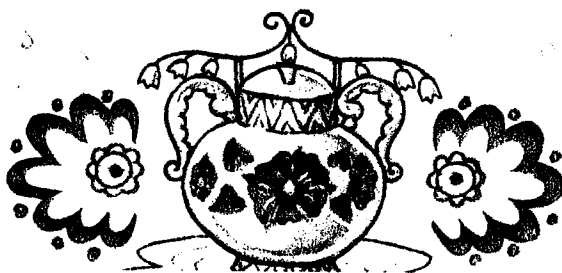
*Ах, мій любий Августин,
Все пройшло, все пройшло!*

- Послухайте, – сказала принцеса, – спитайте його, чи не згодиться він одержати десять поцілунків від моїх фрейлін.
 - Дуже дякую, – відповів свинопас. – Десять поцілунків самої принцеси або горщик лишається у мене.
 - Як це неприємно! – сказала принцеса. – Тільки обступіть нас, щоб ніхто нічого не побачив.
- І фрейліни стали в коло, схопили руками кінчики своїх спідниць, щоб закрити їх. Свинопас одержав десять поцілунків принцеси, а принцеса – чудовий горщикок.

От було радості! Цілий вечір і цілий день горщикок кипів. А в цілому місті не залишилось жодної кухні, починаючи з найбагатших і кінчаючи найзлиденнішими, про яку не знали б, що там готується на обід.

Фрейліни танцювали і плескали в долоні:

- Ми знаємо, у кого суп та пиріжки, у кого каша та котлети.
 - Як це цікаво! – казала принцеса.
 - Дуже цікаво! – казали фрейліни.
 - Але тримайте язик за зубами, бо я ж дочка імператора!
 - Звичайно, це цілком зрозуміло, – казали всі.
- У свинопаса, – тобто насправді у принца, але ж усі вважали його

за свинопаса, – жодного дня не минало, щоб він не зробив чогось нового. Якось змайстрував він калаталку. Коли її починали крутити, вона грала всі вальси, галопа і польки, які тільки знали, відколи існує світ.

– Але ж це прекрасно! – скрикнула принцеса, проходячи повз хижку свинопаса. – Я ніколи раніше не чула кращої композиції. Слухайте, підіть до нього і спитайте, скільки коштує цей інструмент. Але цілувати його я більше не буду.

– Сто поцілунків принцеси, – переказала фрейліна, що ходила його питати.

– Ні, він таки зовсім збожеволів! – сказала гнівно принцеса і пішла далі, та, пройшовши кілька кроків, зупинилася. – Але ж треба сприяти мистецтву. Я дочка імператора! Підіть скажіть йому, що він, як і вперше, одержить від мене десять поцілунків, а решту від моїх фрейлін.

– Ах! Ми цього зовсім не хочемо! – заперечили фрейліни.

– Це дурниці! – сказала принцеса. – Коли я могла поцілувати, можете і ви. Не забувайте – ви одержуєте платню від імператора.

І фрейліни мусили піти до нього.

– Сто поцілунків самої принцеси, – сказав він, – або кожен залишається при своєму.

– Станьте навколо нас, – сказала принцеса, і фрейліни стали навколо, а принцеса почала цілувати свинопаса.

– Що це за зборище коло свинарні? – спитав імператор, який саме вийшов на балкон. Він протер очі і надів окуляри. – Що це там знову вигадали фрейліни? Треба піти подивитися!

І, розправивши закаблуки своїх черевиків, власне не черевиків, а старих, стоптаних хатніх пантофель, він подався до свинарні.

Ой, як він поспішав!

Він підійшов зовсім нечутно, і фрейліни його не бачили. Вони лічили поцілунки, щоб розплата була зроблена чесно, отже вони не помітили, коли підійшов імператор. А він ще став навшпиньки, щоб краще бачити.

– Що це таке? – закричав імператор, побачивши, як цілуються дочка з свинопасом, і пожбурих пантофлюю їй прямо в голову саме на вісімдесят шостому поцілунку.

– Забирайтеся геть! – закричав імператор. Він дуже розгнівався і вигнав принцесу і свинопаса з своєї держави.

Зненацька линув дощ. Принцеса стояла і плакала. Свинопас лаявся, а дощ поливав їх.

– Ах, я бідолашна! – плакала принцеса. – Чому я не вийшла за прекрасного принца? Ах, я нещасна!

А свинопас зайшов за дерево, стер з обличчя коричневу і чорну фарби, скинув подертий одяг і вийшов у королівському вбранні такий прекрасний, що принцеса мимоволі вклонилася йому.

– Тепер я зневажаю тебе! – сказав він. – Ти не хотіла йти за мене, ти не цінувала солов'я і прекрасну троянду, а свинопаса ти могла цілувати за іграшки. Так тобі і треба.

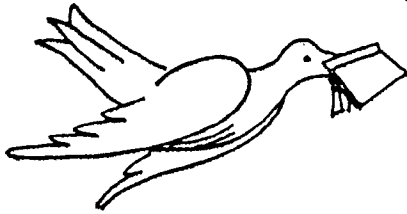
І він пішов до свого королівства і, грюкнувши дверима палацу, замкнув їх на замок.

А принцесі лишалось стояти під дощем та співати:

*Ах, мій любий Августин,
Все пройшло, все пройшло!*

ІЗ ПРИРОДНИЧОГО ЗАПИСНИКА

МАКСИМАЛЬНІ РОЗМІРИ ОКРЕМИХ ТВАРИН

Назва	Довжина (для окремих висота або ширина), м	Маса, кг
Щука	1,8	40
Вугор	1,5	5,8
Короп	1,2	32
Карась	0,5	5
Сом	5	420
Окунь	0,6	5
Гігантська акула	15	9 т
Китова акула	20	14 т
Жаба	до 0,2	—
Жаба трав'яна	0,1	—
Гюрза	1,5	—
Кобра	1,8	—
Питон	10	—
Анаконда	10-12	більше, ніж 150
Сірий тюлень	2,6	300
Рись	довж. тул. 1,1	30
Лев	довж. тул. 2, хв. 1	125
Тигр	довж. тул. 2,8, хв. 0,9	270
Білий ведмідь	3	800
Бурий ведмідь	2	500
Вовк	1,6	до 80
Лисиця	0,9	10
Борсук	0,9	20-30
Косуля	довж. тул. 1,5	49
Кабан	довж. тул. 2	самка 125, самець 250
Європейський олень	довж. тул. 2,2	230
Крокодил	8	
Степова черепаха	0,3	2,5
Слонова черепаха	1,5	200

Подала С. О. Ліда Прусська

Л. Л.

ЛИСТОПАД ЗАМИКАЄ БРАМИ ОСЕНІ

Листопад – останній місяць осені. Під цю пору з дерев опадає листя, ліс стає незатишним, природа налаштовується на спочинок. Однак листопад в Україні не завжди збігається з періодом падолисту. Скоріше така назва пасувала б жовтню. Зрештою, воно так і було в давнину. Ще за Київської Русі його називали груднем, а сучасний грудень - студнем.

Колись в Україні, як відійшли останні теплі дні й надворі похолодніло й задошило, молодь влаштовувала свої дозвілля в оселях. Вечорниці для молоді, а діти теж мали свої заняття. Восени немає причин для великої шкоди і худоба ходить, де хоче, тож колись у цю пору діти-пастухи мали більше часу на забави й збирання ягід, грибів, жолудів та іншого пожитку. Ягоди споживали сирими, а от жолуді, гриби й картоплю пекли на вогні. Печення картоплі залишилося приємним заняттям і на сьогодні. Найсмачніша картопля – спечена в піску. Це робиться так: на городі розпалюють вогнище, у вогонь насипають піску, коли ж пісок добре нагріється, розсувають жар разом з піском і роблять ямку. В ту ямку кладуть картоплю і зверху присипають гарячим піском із жаром. Приблизно через півгодини картопля готова.

Коли дозрівали гарбузи, то хлопці робили з них опудала. Зрізавши вершечок, вичищали середину, прорізували ножом очі, ніс, здоровенного рота. В рот настромлювали паличок і виглядало, ніби це опудало вишкірює зуби, а в середину ставили запалену свічку. Темного осіннього вечора котрийсь із хлопчиків брав таке опудало і йшов туди, де бавилися менші діти. Підкрадався і виставляв з-за плоту гарбуза з запаленою свічкою. Малеча, несподівано побачивши в темряві великі вогненні очі та величезну пащеку з вишкіреними зубами лякалась і з криком розбігалася геть.

21 листопада свято архангела Михаїла, якого Бог поставив головним (архістратигом) над усім світлим небесним воїнством, бо він підняв ангелів і пішов війною на Сатану та слуг його і переміг їх. Відтоді архистратиг Божий охороняє усю нашу землю, її людей, міста і села, навіть цілі країни від духів зла.

Тож не випадково здавна Михаїл вважався заступником Київської Русі, а згодом – і всієї землі української та її столиці Києва. З вогненным мечем і щитом зображується він на гербі нашої столиці.

Український народ дуже шанує і любить архистратига Божого Михаїла. Йому побудовано багато церков, створено прекрасні ікони, в народі побутує сила-силенна легенд про нього. Одна з них розповідає про те, як святий Михайло вручив чарівну рушницю козаку Семенові Палію і той був непереможний до самої смерті. Люди вірять, що Святий Михайло захищає всіх скривджених і пригнічених. А ще св. Михайло сповіщає про початок зими, бо він приїздить „на білому коні“.

Здоров'я твого собаки

Якщо собака раптово починає поводитись дивно, цілком можливо, що він захворів. Собаки часто блюють (їх нудить). Іноді вони їдять траву, щоб викликати блювання. Але якщо собака більш як два дні не вживає їжі або якщо він постійно блює, або в нього понос, напевне він серйозно хворий. Ти повинен відвести його до ветеринара.

Глисти

Якщо ти помічаєш, що собака їсть більше ніж звичайно і все-таки худне, найімовірніше, у нього завелися глисти. Всіх собак, а особливо цуценят, слід регулярно лікувати від глистів. Твій ветеринар дасть тобі потрібні таблетки.

Кінг-
Чарлз
спаніель

Почухування

Якщо собака багато чухається і покусує шкіру, він, мабуть, намагається позбутися сверблячки. Покажи його ветеринару. Він вирішить, чи достатньо собаку частіше розчісувати, чи необхідно лікувати його від бліх. Ветеринар дасть для цього порошок або рідину від бліх. Якщо собака часто трясє головою або чухає голову біля вух, теж покажи його ветеринару. Вуха у собаки дуже ніжні.

Сказ – хвороба, смертельно небезпечна для людини. Нею можна заразитися після укусу хворого собаки. У тих країнах, де бувають випадки захворювання на сказ, собакам потрібно робити профілактичні щеплення. Там, де на сказ уже не хворіють, наприклад у Великобританії, діє закон, яким заборонено ввозити собак із-за кордону без попереднього карантину.

РОЗГАДАЙТЕ ?

НАРОДНІ ЗАГАДКИ ПРО ПРИРОДУ

Нежива природа

Синя шуба покрила весь світ.
Небо.

Розстелений кожушок, на нім посіяний горошок.
Небо і зорі.

Голуба хустина, жовтий клубок по хустині качається, людям усміхається.
Небо і сонце.

Без дров, без огня, а світить і гріє щодня.
Сонце.

Вдень у небі гуляє, а ввечері на землю сідає.
Сонце.

Всі його люблять, всі його чекають, а хто подивиться — кожен скривиться.
Сонце.

Морем, морем, золота тарілка плаває.
Сонце.

За лісом, за пралісом золота паляничка печеться.
Сонце.

Високо стоїть, одне око має, всюди заглядає.
Сонце.

Що то за очі: одне світить удень, а друге опівночі?
Сонце і місяць.

Іде лісом — не шелестить, іде водою — не плюскотить.
Сонячний промінь.

Через вікно суне золоте сукно.
Сонячний промінь.

Торох, торох, розсипався горох, почало світати — нема що збирати.
Небо і зорі.

Якого поля не можна зорати, на якому полі не можна каміння полічити?
Небо, зорі.

Золотий бубон по воді плаває.
Місяць.

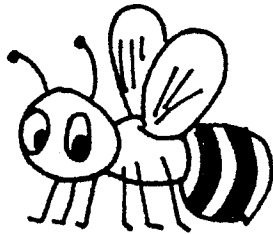
Вдень блідніє, а вночі світить не гріє.
Місяць.

Без рук, без ніг, а тільки з рогами, та ходить попід небесами.
Місяць.

Один пастух пасе овець.
Місяць.

В синім небі світлячки, не дістать до них рукою, А найбільший світлячок зігнувся, як черв'ячок.
Зорі та місяць.

Подав С. О. Іван Нагірний

ПРИКАЗКИ

Не хвали днини, поки не звечоріє.

Ж Ж Ж

Одне до ліса, друге до біса.

Ж Ж Ж

Підіжди, Іване, аж приложу гірчиці до рани.

Ж Ж Ж

Пожалів вовк кобилу – залишив кістки та гриву.

Ж Ж Ж

Сказав аз, говори і буки.

Ж Ж Ж

Стара кров не гріє.

Ж Ж Ж

Тихше ідеш – далі будеш.

Ж Ж Ж

У кого масло на голові, не лізь на сонце.

Ж Ж Ж

Хлопець воли гонить, а дівчина ще ся не вродить, а його догонить.

Ж Ж Ж

Хто лякає, той сам тікає.

Ж Ж Ж

Чеши дідька зрідка, він і так кострубатий.

Ж Ж Ж

Ще так не було, щоб ялось не було.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

Щось там у лісі «Хлопців більше, ніж дівчат!»

«...Там, де сонце світить вдень і вночі, де молочні ріки і шоколадні береги, де хлопців більше, ніж дівчат...» — оповідалось у казці... Кажуть, у кожній казці завжди є частина правди. Отож: там, де вдень світить яскраве сонце, там, де річка Ворскла і чарівний сосновий ліс, де хлопців більше, ніж дівчат... відбувся вишкіл впорядників УПН РОВ 176/139.

У вишколі взяли участь 11 учасників і учасниць із Полтави, Семенівки, Кіровограду та Світловодська. У перший же день на базі відключили газ. І всі ми мали неперевершену можливість виявити свою пластову самозарадність, готуючи на польовій кухні (на торфяному ґрунті) й оглядаючи чудові пейзажі вигорілих позаторік пагорбів, на яких після пожежі й досі не росте трава.

Комендантка С. О. Оля Свідзинська приїхала ввечері, на наступний день увімкнули газ. Отож все було прекрасно.

Поки ст. пл. Євген Янкевич, ст. пл. Катруся Храпач і ст. пл. Марійка Баб'як мали чудову нагоду вдосконалити свою кулінарну майстерність, провід вишколу, а саме екомендантка, бунчужний ст. пл. Дмитро Панов, писарка С. О. Миросія Чиркова, С. О. Оріся Шептун та ст. пл. прих. Марина Чуприна демонстрували свою майстерність, читаючи гутірки. Отож, в результаті гутірки всім подобались... і обіди теж!

Другий день вишколу ознаменувався чудовим змагом: «новаки» завзято допомагали хлопчиків Кіндратикові відшукати втрачену доброту. Це було важко, бо частинка його серця знаходились у примхливих пань — Гордості, Конфліктності, Нестриманості, Ненажерливості і Жадібності. Однак «новаки» подолали усі перешкоди і склали частинки Кіндратикового серця.

На вишколі діяла пошта, яка завжди була вцент (аж страшно!) наповнена різними листами і бандерольками від таємних і нетаємних друзів. Вночі провід ретельно працював, «новаки» ж мирно спали у своїх ліжечках, бачачи тридцять снів...

Хлопців було справді більше, ніж дівчат, і це, напевно, так всім сподобалось, що безліч чарівних варіантів назви вишколу (наприклад таких, як «Царство примхливих пань», «Сонячні кури», «Вуха») було відкинуто на користь цієї назви. А може, це здалось дивним?..

Хочеться широко подякувати проводу і всім учасникам за чудову атмосферу, за усмішки, розуміння і апетит! Зрештою, переважна більшість учасників у опитниках зазначили, що хотіли б продовжити цей вишкіл ще хоча б на декілька днів. Залишається тільки сподіватися, що дехто з учасників все ж таки стане новацьким виховником.

А взагалі РОВ 176/139 — перший вишкіл виховників, ініційований полтавською станицею, і це приємний початок!

ст. пл. Марійка Баб'як, станична

С. О. Оріся Шептун, гніздова підготовчого гнізда «Рукавичка»

Фестиваль очима мами новачки

Ми з донечкою щойно повернулись до Дніпропетровська з крайового мистецького фестивалю «Дитячі мрії». Це була перша подорож моєї маленької новачки, і тому я її супроводжувала. Маю приємні враження, якими хочу поділитися.

Подорож до Західної України була першою не тільки для моєї десятирічної доньки, а й для мене самої. Всі мої найкращі сподівання здійснилися. Це й справді квітучий край з чарівною природою і такими ж чарівними людьми.

Організатори фестивалю потурбувались про те, щоб нас зустріли, щоб всі учасники мали зручні умови проживання, вчасну приємну їжу, цікаве дозвілля. Хочу подякувати за це сестричкам Лесі Бойко, Олені Пиндзин, братчикам Василю Дідику та Ромкові Пиндзину, а особливо Олі Подгорновій, яка всупереч існуючим умовам працює в нашому місті і завдячуючи якій стала можлива ця подорож.

Я дуже радію з того, що мала можливість отримати багато цікавої і корисної інформації, познайомитись з чудовими людьми, які так натхненно працюють з новацтвом. Це Оксана Яблонська зі Львова, Галя Левків зі Стрия, Ярина Шеремет з Рівного та інші.

Тепер я остаточно пересвідчилась, що той день, коли я з радіохвиль «Промену» дізналась про Пласт, був для нас з донечкою щасливим.

Дякую всім за це свято спілкування! Повертаємось до рідної домівки, залишаючи частину свого серця в краї, де, як казав поет-політв'язень Тарас Мельничук: **«В кожному листочку б'ється серце — це моє серце».**

Авер'янова Л.М., мама новачки Жени

Дніпропетровськ, 16-20 травня 2002 р.Б.

(..Пластовий Вісник")

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ ДАРУЄ ДІТЯМ РАДІСТЬ

«Слава Ісусу Христу!

Дорогий Святий Отче Миколаю, пише до Вас цього листа Світлана. Мені 14 років, я учениця 8 класу Корналовицької школи. Живу в сиротинці «Рідний дім». Нас у дитячому будинку є багато, і усі з різними долями.

Батька я бачила 10 років тому, з мамою не контактую. Мені говорили, що вона мене бачила лише один раз, коли ще я не вмiла навіть ходити.

... Для мене маму у дитячому будинку замінила наша директорка Марія Романівна, за що я їй щиро вдячна. За нами тут доглядають, добре ставляться.

Я знаю, що 19 грудня Св. Миколай приносить дарунки, і я теж хотіла б отримати від нього подарунок. Я нічого не прошу. Що мені принесе Св. Миколай, тому і буду рада...»

«Святий Миколаю!

Пише цього листа до Вас Славчик. Мені 4 роки. Я ще не вмiю писати. Тому я попросив виховательку. Я щовечора молюся до Бога, щоб дав мені здоров'я.

Я прошу, щоби Ви мені принесли машинку, чорні черевички, шапку і літак.

Буду дуже чекати!»

В дитинстві кожен з нас, напевно, мріяв отримати подарунок з рук святого Миколая, намагався не спати цілу ніч, щоби побачити цього благодійника, як серед ночі прокрадається через віконце та кладе безліч цікавих дарунків.

За традицією, кожна дитина зранку 19 грудня заглядає під подушку, щоби побачити, чи приніс Св. Миколай їй той подарунок, про який вона писала у своєму листі напередодні. Зрозуміло, що подарунки хочуть отримати усі діти, навіть ті, які не мають батьків або позбавленні батьківської опіки. Малеча вірить у те, що десь на небі є Св. Миколай, який ніколи не забуває про них. А чи замислювались ви над тим, яким же чином діти-сироти, діти, позбавленні батьківської опіки, діти напівсироти та діти з багатодітних бідних сімей отримують свої бажані подарунки, адже вони теж вірять у Св. Миколая?

Цього року з ініціативи Мальтійської Служби Допомоги (МСД) у м. Львові була проведена акція «Святий Миколай — дітям з інтернатів та сиротинців». МСД, у якій працюють і пластуни, звернулася до Львівської округи з проханням стати співорганізаторами цієї акції. Зрозуміло, що пластуни не відмовилися від такої пропозиції і підтримали її. Цього року Львівська округа піклувалася про дітей із 6 дитячих установ (Сколівський, Рава-Руський інтернати, сиротинці з Корналович, Жовтанців, Нового Милятина та Стрия). Загалом було зібрано близько 600 комплектів подарунків та гуманітарної допомоги. Станіці Львова, Городка, Красного, Самбора, Нового Яричева, Рудного та Кам.-Бузької активно та наполегливо готували це свято для знедолених дітей. Кожна станіца намагалася якомога більше зібрати подарунків, наповнити їх солодощами, іграшками, одягом, канцелярським приладдям та спакувати в подарунок усе, що просила дитина.

Дивлячись на пластунів, які кожного дня допомагали у цій акції, можна було побачити велике бажання допомогти дитині, вкласти максимум зусилля та добра. Усі готувалися, бо знали, що ці діти як ніхто інший з не-

(з листів, які писали діти-сироти Св. Миколаю)

терпінням чекають на омріяний подарунок. Готували дійство, ігри та розваги. Треба було прийти і побачити, що діялося у приміщенні Львівської станіци: десятки пластунів гарували над горами одягу, солодощів, іграшок, щоби з цього всього кожній дитині спакувати найкраще.

Їдучи до цих установ, ми знали, що там чекають з великим нетерпінням. І не тільки тому, що їдуть подарунки, а тому, що пластуни везуть дітям несподіванку. І ця несподіванка принесла велику радість та усмішку на кожному обличчі. Окрім звичних для дітей виступів чиновників, а також політиканів (вони завжди посилюють свою діяльність саме напередодні парламентських виборів), пластуни представили дітям вистави, у яких усі діти були дійовими персонами, провели для них ігри та забави, спілкувалися з ними — всі ж знають, що пластуни вмiють проводити цікаві та змістовні розваги. Без сумніву, все це залишило у пам'яті дітей найкращі враження про Пласт.

Пластуни наполегливо готувалися та намагалися зробити все якнайкраще. І через те акція пройшла вдало. А доказом цього були сльози радості на очах дітей, які не хотіли відпускати нас.

ст. пл. Микола Шийко, ЧК

На завершення хочу висловити подяку усім, хто долучився до цієї акції: Олі Полішко з новацтвом за чудову виставу, яку вони приготували; Олі Калітовській, яка три дні безперестанку складала подарунки; Яркові Кардашу, котрий допоміг зібрати 100 подарунків та кошти; Ярославу Джалі та усім хлопцям з куреня ім. Виговського; львівським юначкам з куренів ім. О.Пчілки, О.Степанівни, З.Франко; старшопластунським дівочим залогам «Озеро Синевир» та «Дев'ятий вал», а також станічним пл. сен. Володимирі Бобеляку, ст. пл. Миколі Шийкові, пл. сен. Михайлові Ревуцькому та ст. пл. Олексі Медіку.

пл. сен. Володимир Раковський, ЧМ

ЖОВТЕНЬ

Подивись: на видноколі
мов змінилися ліси.
Хто це їх у жовтий колір
так барвисто покрасив?

А маляр цей – місяць Жовтень –
у відерцях чарівних
жовту фарбу перебовтав
і розбризкує по них.

ЛИСТОПАД

Вже з дерев злетіло листя,
наступає Листопад.

Тільки це не літне сонце,
в ньому вже тепла нема.
І настирливо в віконце
стукотить до нас зима.

ГРУДЕНЬ

Змерзлим грудням скрізь і всюди
вкрилось поле і шляхи.
– Це вже Грудень! – кажуть люди
і вдягають кожухи.

Нам мороз не докучає,
не страшний нам сніговій!..
Грудень місяць рік кінчає, –
наступає рік новий.

(„Дванадцять Місяців“)

Алла КОССОВСЬКА

МИЙТЕ РУКИ!

Ілюстрація Ю. Козака

— Пам'ятайте, любі діти:
Перед їдженням завжди
Треба з милом руки мити,
Щоб не трапилось біди,
Щоб маленькі всі мікроби,
Що у бруді люблять жити,
Не принесли вам хвороби,
Або й смерти, любі діти.

Так казала мама діткам,
Василькові і Уляні.
І побігли діти швидко
Мити руки біля крану.

— Ну, а як же буде з „Милим?“
(„Милий“ — приятель дитячий)
І помили діти з милом
Лапи „Милого“ собачі.

(„Веселка“)

9 листопада –
день української
писемності та мови.

МОЛИТВА ЗА РІДНУ МОВУ

Боже, Отче милостивий,
Ти нам дав ту мову красну,
Поміж мовами найкращу,
Нашу рідну, нашу власну.

Тою мовою співала
Нам, маленьким, наша мати,
Тою мовою навчала
Тебе, Боже, прославляти.

Тою мовою ми можем
Величатись перед світом,
Бо між мовами ця мова –
Мов троянда поміж цвітом.

Хоч би й хто напастував нас,
Хоч би й хто посмів грозити, –
Дай нам силу, дай відвагу
Рідну мову боронити.

Поможи, Небес Владико,
Хай буде по Твоїй волі,
Щоб та мова гомоніла
Вільно: в хаті, в церкві, в школі.

Дай діждати пошанівку
Рідного святого слова,
Щоб цвіла на славу Божу
Наша українська мова!

Юра Шкрумеляк

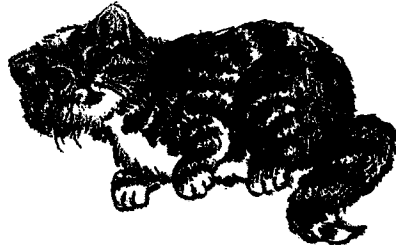
Дорогі наші читачі!
Шановні добродії Громадського Комітету "Приятелі
видавництва "СВІТ ДИТИНИ" з міста Торонта,
Канада, дарують вам чергове число журналу.

**Передплачуйте
«СВІТ ДИТИНИ»**

Новий номер

48379

Кошеня

Написав Платон Воронько

Засмутилось кошеня —
 Треба в школу йти щодня.
 І прикинулося вмить,
 Що у нього хвіст болить.
 Довго думав баранець
 І промовив, як мудрець:
 “Це хвороба не проста,
 Треба різати хвоста”.
 Кошеня кричить:
 “Ніколи!
 Краще я піду до школи!”

(„Малятко“)

Ліс

Піє півень-ліс
 дуже осінню пісню.

І гребінець у нього
 палахкотить червоно.

І руде пір'я летить —
 за вітром стелиться.

Гарний у тебе голос,
 півнику,
 а яким іще буде?

Приїде коваль —
 зі срібла викує
 Бо той коваль —
 Морозенко,
 в нього коники
 в колокільцях.

Він і річку скує,
 і на кожну гілочку
 по сто дзвоників
 навішає.

Ігор Калинець

*Сонце гріє, вітер віє
 З поля на долину,
 Над водою гне з вербою
 Червону калину;*

*На калині одинокє
 Гніздечко гойдає,—
 А де ж дівся соловейко?
 Не питай, не знає.*

Тарас Шевченко

В КОТИКА Й МИШКИ

Вітер з пожовклим листком
Грається в котика й мишки
То поженеться біжком,
То підкрадається нишком.

Ну, а коли спійма,—
Буде, дітки, зима.

СНІГОВЕ КОЗЕНЯ

Це хто стрибає на стіжок,
Ще й куряву здійняв?
То з вітром бігає сніжок,
Як біле козеня...

А в лісі повно звірів злих,
Що зиркають в півока...
А козенятко скік та плиг! —
І не боїться вовка.

— Ой, вовчику, не здоганяй
Метелицю легку!
Воно ж із снігу, козеня,
Копитця із льодку.

ЩО МИ ЗЛПИЛИ?

Гірку ліпимо нову —
Білу-білу, снігову.

Та від сонця, від тепла
Наша гірка потекла.

Галас на подвір'ячку.
— Ми зліпили річечку!

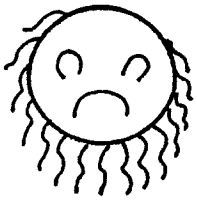
БІЛІ СЛОНИ

Із холодних країв,
З далини,
Поприходили білі слони.

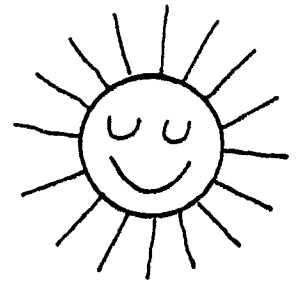
Он під вікнами стали, вухаті,
Аж стемніло трішечки в хаті.

Будуть з нами вони до весни —
Білі-білі замети-слони.

А весна засміється в гаю —
Підуть знову на північ свою.

Орляча Розвага

Братчик запитує новака Дуся:
 -Якщо ти стоїш спиною до півночі, а обличчям на південь, то що у тебе
 буде на лівій руці?
 -Пальці.

Ж Ж Ж

БРАТЧИК: „Що робимо на струнко?“
 ДУСЬО: „Голошу слухняно, що на струнко не робимо нічого“.

Ж Ж Ж

Невинними дитячими устами

На футбольному
 матчі:

- Хлопчику, хто тобі купив такий дорогий квиток?
- Батько.
- А де він тепер?
- Квиток шукає.

• • •

- Дідусю, ти пам'ятаєш першу дівчину, яку ти поцілував?
- Внучку, я вже й останньої не пам'ятаю.

• • •

Продавець в магазині питає маленького хлопчика:
 — Ти впевнений, що тебе мама просила купити чотири фунти цукерок і один—картоплі?

• • •

— Дмитрику, чому твій менший братик репетує?
 — Якби у вас не було зубів, волосся не росло, ноги й руки не слухались, ви, певно, ще й не так кричали б.

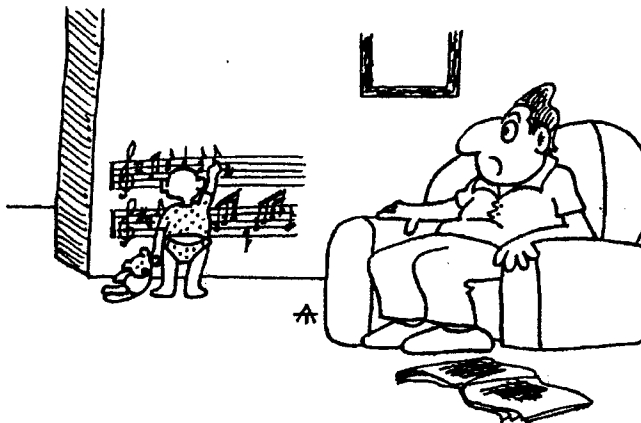
• • •
 Синочку, якщо ти з'їси ще один шматок торта, то лопнеш.

- Мамо, подай мені торт і відійди подалі.

• • •

Синочок каже батькам:

- Тату, мамо, я хочу одружитися!
- Синочку, адже ти ще маленький!
- Нічого собі маленький - вже 38 років виповнилося!
- Так, але ж ми домовилися, що ти не одружуватимешся, доки не закінчиш школу!

- • •
- Татусю, — вихваляється син, — а я сам собі зробив скрипку!
- Я щасливий, що у мене такий талановитий син, — промовляє задоволено батько.
- А де ти взяв струни?
- З піаніно...

(„Всесміх“)

ПОРАДИ МУДРОЇ СОРОКИ

Листи для Мудрої Сороки слати на адресу Редакції (див.: II стор. обкладинки) з допискою: —Для Сороки".

ДОРОГА СОРОКО!

Скільки років дитина може бути в новацтві? Кіндрат

ДОРОГИЙ КНДРАТЕ!

П'ять років: Від закінченого 6-го до закінченого 11-го року життя. На 12-му році дитина має вже перейти до УПЮ. Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!

На Малій Раді Орлиного Круга роздавали релігійну програму для новацтва. Коли те все можна робити? Треба ж подбати і про проби й умілості й ігрові комплекси і збірки гнізда і прогулянки і вогники і... Катруся

ДОРОГА КАТРУСЮ!

Пласт не навчає релігії. Релігійне виховання – це обов'язок батьків і церкви. Але Пласт вимагає, щоб його члени виконували всі обов'язки, які на них накладає їхнє віровизнання. І для того ми мусимо створити потрібні можливості, на пр. дати змогу дітям брати участь у недільних Богослужбах і т.д. Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!

Нащо в списку новацького виряду – свічка й сірники? Обережний

ДОРОГИЙ ОБЕРЕЖНИЙ!

Новацтву треба заборонити приносити свічки й сірники на якінебудь пластові зайняття. Такі речі можуть бути тільки в посіданні виховників. Завелика вже небезпека пожежі. Ось недавно в ЗСА згоріли три дівчинки, а при тому й потратили життя три пожежники, які їх рятували. Коли б це були новачки, вони знали б, що вогнем не можна гратися. Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!

Скільки дітей може бути в одному рою? Маруся

ДОРОГА МАРУСЮ!!

Від 6 до 10. Менше шести – важко перевести гру. Більше десяти – виховникові важко опанувати. Так само у гнізді повинно бути не менше двох і не більше чотирьох роїв. Сорока

З М І С Т ч. 134

ВІД РЕДАКЦІЇ	1
ДОКУМЕНТИ НАШИХ ДНІВ: звіт про вишколи УПН в Україні	2
МУДРІСТЬ СІРИХ ОРЛІВ	
Сестричка Тоня – біла голубка – Леся Храплива-Щур	6
ЩО РОЗКАЖЕМО НОВАЦТВУ?	
Перша водяна лілея – Сестр. Аня Іванець	7
Огонь і гай – С. О. Іван Нагірний	9
Як собака знайшов собі господаря – С. О. Юля Жданович....	10
МАЙСТРУЄМО	
Слон африканський	11
Як зробити будь-якого героя – С. О. Наталя Кияк.....	12
Картинка з тістом – С. О. Наталя Кияк	13
ДІТИ СПІВАЮТЬ	
О, святий Миколає! – О. Яцків	14
Люлі-люлі – Л. Полтава/Л. Безкоровайний	15
Пісня новацтва – Юлія Жданович.....	16
НОВАЦЬКИЙ ТАНОК: Вію вінець	17
ІГРОВИЙ КУТОК	
Відбирання м'яча	18
Перегони м'ячів	18
САМОДІЯЛЬНА ГРА: Свинопас – Г.-К. Андерсен.....	19
ІЗ ПРИРОДНИЧОГО ЗАПИСНИКА	
Максимальні розміри окремих тварин – С. О. Ліда Пруська ..	24
Листопад замикає брами осені – Л. Л.....	25
Здоров'я твого собаки	26
РОЗГАДАЙТЕ? - Нежива природа - С. О. Іван Нагірний	27
ПРИКАЗКИ	28
ВІСТІ З УКРАЇНИ	
Щось там у лісі „Хлопців більше, ніж дівчат“.....	29
Фастиваль очима мами новачки	29
Святий Миколай дарує дітям радість.....	30
ЦІКАВЕ ЗВІДУСІЛЬ	
Жовтень	31
Листопад	31
Грудень.....	31
Мийте руки – Алла Косовська	31
Молитва за рідну мову – Юра Шкрумеляк.....	32
Ліс – Ігор Калинець	33
Кошеня – Платон Воронько.....	33
Сонце гріє - Тарас Шевченко.....	33
В котика й мишки – Віктор Терен	34
Снігове козеня– Віктор Терен	34
Що ми зліпили?– Віктор Терен	34
Білі слони – Віктор Терен	34
ОРЛЯЧА РОЗВАГА	35
ПОРАДИ МУДРОЇ СОРОКИ	36

